

megy a hóban Sinka István,
megy havas tallókon vissza.

Most fakadnék ám még sírva!
most maradok ám csak árván!

Vadkácsaszárnyaim alól
kiperdül két aranybárány,
sírdombjára heverednek.
Szép vadkácsaszemeimből
kirepül két fehér holló,
fejfájára telepednek,
egyik balról, másik jobbról.

Hát a zsákkal mit csináljak?
de ni! gyapjas kossá váltott!
pödrött szarva kemény fegyver,

bundájával fölmelenget —
nyakamba veszem mint zsákot,
bízvást én is nekivágok
kosommal a havazásnak,
megyek Kozocsát keresni,
viszem a kost Kozocsának.

Füst és pernye lobogóit
ti meg, pulik, szaggassátok!
Toporzékoljatok: nyíljon
Isten szeme tiszta kéket,
csillaggal pipacsló rétet,
mert azóta már arra jár,
arrafelé caplathat már,
hogy végleges supát leljen,
Sinka, a fekete bojtár!

